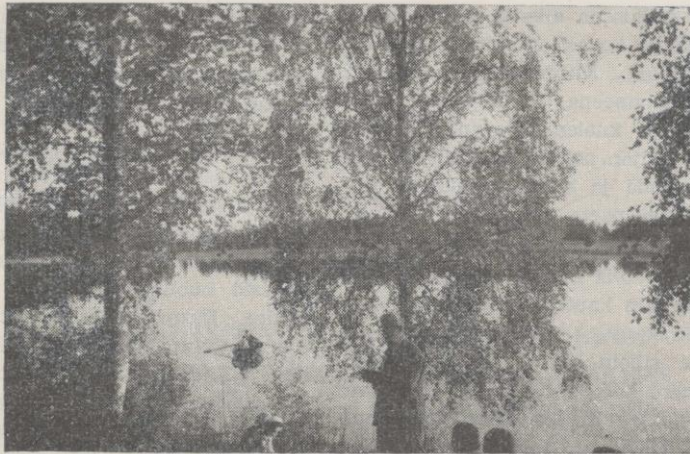

Purttin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

Johannes Mäenpää:

PAKENE — HARRASTA!

»Pakene nuoruuden himoja, harrasta vanhurskautta, uskoa, rakkautta, rauhaa niiden kanssa, jotka huutavat avuksensa Herraa puhtaasta sydäimestä.»

2. Tim. 2: 22.

Kovin erilaisia täytyy asioiden olla, kun niihin kehoitetaan suhtautumaan näin eritavalla. Toisia täytyisi paeta, toisia harrastaa.

Himot ovat asia, joita pitäisi paeta. Syy: »Kun himo on tullut raskaaksi, se synnyttää synnin.» Himojen ei siis pitäisi saada elinedellytyksiä. Ne pitäisi tappaa nälkään. Ne tosin elävät ruuattakin, mutta eivät lisäänty eivätkä pääse herroiksi, kun niitä ei ruokita.

Paavali eli sellaisena aikana, jolloin lähes kaikkialla himoja kovasti ruokittiin ja juuri nuoruuden himoja. Niihinhan sen aikainen maailma oli uponneena, ja niitä on pidettävä sen yhtenä kuoleman syynä. Silloin näki ja kuuli paljon pahaa, vaikkei olisi halunnutkaan nähdä ja kuulla. Sellaista pahaa täytyi yrittää paeta.

Kun nuoren oma liha on syntyin taipuva, ei saisi valtaan pyrkiä himoja ruokkia, ei silmäin eikä korvain kautta. Voipa himo herätä kielenkin kautta. Aikaihmisellekin sopivat, miksei silloin myös nuorille sanat: »Älä silmä pieni katso mihin vain, älä korva pieni kuule mitä vain, älä jalka pieni astu mihin vain, älä käsi pieni tartu mihin vain — — —». Ehkäisevä hoito on tässä paras. Karttakaamme synnin tilaisuutta!

Harrasta! — Ainakin toisinaan olisi parasta puhua tästä ensin.

Kun hyvää harrastaa, ei pahalle jää niin paljon tilaa, kuin sille jäisi ilman hyvän harrastamista. Kaikkia, mikä on todella kunniallista, Raamattu käskää harrastaa. Mutta tässä on kysymys erityisestä hyvästä, siitä parhaasta, uskosta, rakkaudesta ja rauhasta.

Missäs sitä parhaiten harrastat? Tietysti uskonystävien seurassa, heidän kanssaan. Tietysti ei sovi jättää henkilökohtaista, yksin tapahtuvaa Raamatun ja hartauskirjoitusten lukemista eikä rukousta. Mutta juuri nuorelle on uskovan ystävän ja uskonystävien seura hyödyksi, jopa varsinkin toisinaan aivan välttämätöntä.

Kun taas ja jälleen saa kuulla, mitä Jumala, Taivaallinen Isä on meille lahjoittanut ja mitä Jeesukselta olemme saaneet, saa uutta iloa, rauhaa, rakkautta ja voimaa. Taistelu voi yksin ollen joskus hyvistä yrityksistä huolimatta tuntua tuskallisen raskaalta. Uskova seura virvoittaa. Sinä opiston jo jättänyt nuori: hae uskovien seuraa, hae. »Yhdessä ollen muinoin voitot suuret saatiin.» Auttaahan Herra yksinäistäkin, mutta »Herra on väkevä pyhiensä seurakunnassa.» Muistele usein, mitä olet Herralta saanut!

Pakene, karta jo kaukaa pahaa; elä uskon ilmapiirissä. Jumala sinua siunatkoon!

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 4 *Päätoimittaja: Helvi Valkonen* 1953

SYYSRUKOUS

Anna-Maija Raittila

AAMU AAMULTA TYHJENTYNEINÄ,
AAMU AAMULTA EDESSÄ SEINÄ,
SILMILTÄ LÄVITSE TUNKEMATON,
LAPSESI ENTISTÄ VOIMAANSA VAILLA
JÄYKKÄNISKAISEN PIETARIN LAILLA
ALASIMELLASI ON.

KAIKESTA LIIAN RAKKAASTA RAASTA!
IRROITA SAVISET SILMÄMME MAASTA,
VALMISTA VALOLLE, JOKA EI NÄY!
ARMOSTA KÄRSI JA KURITA SIKSI,
KUNNES KAIKKEA KALLIIMMIKSI
KATOAMATTOMAT KÄY!

Kokoelmasta: Ruiskukkaehto.

*****

Kylvö - sato

Lue Gal. 6:7-8; 2 Kor. 9:6.

Olemme korjanneet kesän satoa täällä opistolla ja te siellä kotonanne. Tiedämme, miten satoon ovat vaikuttaneet sääsuhteet ja miten niitä huolestuen kesän kuluessa tarkattiin. Nyt ei ole halla tehnyt tuhoaan, kuten monasti, mutta silti on ollut muita ulkopuolisia syitä, jotka ovat aiheuttaneet korjaajalle pettymyksiä sadontoiveissa.

Mutta näiden ulkopuolisten seikkojen rinnalla, joihin meidän keinomme eivät suoraanaisesti ylläkään, on koko ajan ollut vaikuttamassa toinen, ainakin yhtä tärkeä tekijä, joka on ollut meidän ratkaistavissamme: siemenen laatu. Siinä piili jo keväällä mahdollisuuksia — tai puuttui sitä voimaa, jota ulkonaiset olosuhteet olisivat vaatineet.

Entä sitten, jos johonkin peltoon ei olisi tullut lainkaan siementä kylvöaikana. Ei kukaan kuvittelisi siitä mitään korjattavankaan. Myöhästyneestä kylvöstä olisi tiedetty odottaa yhä vähemmän rikkaruohojen vuoksi, mutta miten mieletöntä olisi ollut jättää kylvö mahdollisesti vielä tuleviin kauniisiin syksypäiviin.

Nuoruus on aivan erikoisessa mielessä kylvön aikaa. Tosin monet yksityiset tekot me ja ratkaisumme kypsyvät korjattaviksi seurauksina elämän varrella verrattain pian, ja siinä mielessä kylvöä ja korjuuta jatkuu läpi elämän. Mutta se, mitä meistä itsestämme tulee, mitä me taidamme ja mihin pystymme, ja millaisia me olemme ihmisenä, nämä suuret ratkaisut tehdään yleensä vain kerran ja juuri nuoruudessa: vakaumuksen, elämänsuunnan ja elämäntekoisuuden sekä Jumala-suhteen ratkaisut. Eikä kukaan nuori saa kasvaa olosuhteissa, joissa ei olisi ulkopuolisia, haitallisia tekijöitä vaikuttamassa. Siksi onkin ratkaisevan tärkeää, että siemen on parasta mahdollista.

Kansanopisto on syntynyt palvelemaan juuri tätä tärkeää tehtävää. Ajatelkaamme vain sen runsasta, monipuolista käytännöllistä opetusta. Jos kerran tärkein kysymyksemme on, millaisia ihmisiä meidän nuorisemme kasvaa, silloin ei voi olla ratkaisevaa se, maksavatko toiset heille jotain heidän taidostaan, vaan että he pystyvät itse luomaan omaan lähimpään ympäristöönsä ja kotiinsa viihtyisyyttä ja siten valmistamaan hyvän kodin kerran myöskin omille lapsilleen. Ilman niitä käytännön taitoja, joita opistossa opetetaan, ollaan vailla todella merkitseviä mahdollisuuksia. Samalla tule-

vat juuri käytännöllisissä töissä esiin epäedulliset luonteenpiirteet ja tottumukset, samoin kuin myönteisetkin. Kotoisessa ympäristössä ehkä on pidetty oikeutena olla sellaisia kuin ollaan, ajattelematta sen merkitystä sen enempää toisille kuin itsellekään. Opistossa pyritään tietoisesti kohdistamaan huomiota luonteenmuodostumiseen ja itsekasvatukseen ja herättämään harrastusta näihin kysymyksiin, ja silloin voidaan toivoa, että rikkaruohojen havaitseminen ja kitkeminen jatkuu läpi elämän.

Kansanopiston tietopuolinen opetus on joskus vaikeammin ymmärretty tulevaisuuden kylvötyöksi kuin jo mainittu käytännöllinen opetus. Varsinaiset elämäntutkimukselliset aineet ovat kuitenkin juuri oman vakaumuksen muodostumiselle ratkaisevia, yhteiskunnalliset aineet taas sisältävät selaista tietoutta, jota nykyisen yhteiskuntamme kansalaiselta ei saisi puuttua. Ja kaikki muukin tämänlaatuinen opetus kehittää henkistä harjaantumista ja vireyttä. Emme kai liioittele sanoessamme, että henkinen vireys on tarpeen missä tahansa käytännönkin tehtävässä ja takaa paremmat tulokset kuin uneliaisuus. Aloite-, suunnittelu- ja harkintakyky on tällä tavalla tarpeen harjoitella ja tähdentää, sillä muuten elämän varrella nuoriamme johtavat vieraat oppaat päämääriin, jotka eivät ole heille hyväksi.

Mutta kaikki käytännöllinen ja tietopuolinen kylvötyö jää vaarallisella tavalla puutteelliseksi ilman Jumalan Sanan mukanaoloa. Meidän aikamme ihminen on tietorikkaampi, meillä on mahdollisuuksia, jotka helpottavat ja auttavat elämän vaatimista tehtävistä, mutta emme silti ole ihmisenä onnistuneempia kuin meitä ennen eläneet — eikä pikemminkin päinvastoin. Me kauhistumme, kun mielivalta ja kaikenlainen pahuus kasvattavat hirveitä hedelmiään nuortenkin elämässä, ja vastuuntunto näyttää kokonaan hävinneen. Mutta sittenkään emme tahdo myöntää syvintä syytä siihen: Jumalan Sana ei ole saanut vaikuttaa ainutlaatuisella tervehdyttävällä tavallaan silloin, kun oli sille otollinen varhaisnuoruuden ja nuoruuden kylvöaika. Sen sijaan saatetaan suorastaan peljätä sen vaikutuspiiriin joutumista — eivät vain nuoret, vaan vanhemmatkin.

Raamatun oman todistuksen mukaan Sana sekä kylvösiemenellä että kaiken muunkin tarpeellisen kylvötyön yhteydessä on sellainen ominaisuus, ettei se tyhjänä palaja, vaan saa menestymään sen, mitä varten Jumala on sen lähettänyt. Sana näyttää synnin kaikkialla vakavana, varoitavana todellisuutena, eikä yhdentekevänä leikin asiana. Sana näyttää vastuumme

Jatkoa sivulla 11.

Tohtori Hajime Inadomin käynti Suomessa

Kun heinäkuun 1 päivänä sain Riihimäen asemalla olla ensimmäisenä lausumassa Suomeen tervetulleiksi japanilaisen 80-vuotisjuhlan vieraan tri Inadomin ja hänen rouvansa Iyonon, oli ainakin itsestäni kovin iloista. Ja iloista se näytti olevan heistäkin. Sillä monet olivat mutkat matkassa olleet siitä asti, kun Japanissa viime vuoden keväällä tämä ajatus ensimmäisenä julkituottiin. Oli kirjeenvaihtoa ensin asianomaisten kanssa Japaniin päin ja sitten kun he huhtikuussa olivat saapuneet Norjaan, riitti keskustelua heidän ja heidän isäntä-seuransa Norsk Misjonssambandin kanssa matkan tarkemmista järjestelyistä. Olisimme halunneet saada heidät pitemmäksi aikaa tänne kuin vain viikoksi. Tässä onnistuimme

vain sikäli, että saimme yhden päivän lisää. Sen sijaan emme onnistuneet toiveisamme saada heidät irti Norjasta siksi aikaisin, että he olisivat ennättäneet poiketa Nurmeksen opistolla ja Lieksan pappilassa ennen Helsingin juhlien alkua.

Kun molemmin puolin tämä poikkeaminen kuitenkin oli tuollainen itsestään lankeava välttämättömyys — siksi läheisiksi persoonallisiksikin ystäviksi olimme ehtineet Japanissa tulla — niin saatiin sitten Helsingissä järjestettyä siten, että Helsingin juhlien jälkeen pistäytyivät täällä. Siinä piti tosin osaksi käyttää lentokoneitakin apuna, mutta tehdyksi se tuli kuitenkin. Ja lieksalaisilla ja joensuulaisilla oli oiva tilaisuus kuulla kaukaisten vieraiden tuovan heille terveh-

JUHLIEN VÄLIAJALLA, vasemmalta: rovasti Hakala, tohtori Inadomi, rovastit Tammio, Niinivaara ja Rapeli, rouva Inadomi ja kirkkoherra Salmänen

Opintomatkamme

Juhannusjuhlien jälkeen lähdimme viime kurssin oppilaat yhdessä opettajiemme kanssa tavannukaiselle opintomatalle pääkaupunkiin. Seurueeseen kuului noin 50 jäsentä. Retkelle lähtiessämme oli opistolla kiirettä ja vilskettä, olihan yritetty talkoovoimin saada kasvimaan hyvään kuntoon ennen lähtöä. Aika kauniiksi porkkana- ja punajuurimaat jäivätkin, ainakin Hilma-täti loisti kuin aurinko. Hyvissä ajoissa ennen junan tuloa olimme kuitenkin jo asemalla. Sää lähtiessämme oli loistava ja sitä riitti koko retken ajan.

Ensimmäinen etappimme oli Liperi, jonne menimme Kurapuroilta suoraan. Viinijärven Valistustalolla oli matkamme ensimmäiset opistojuhlat jo lähtöpäivämme iltana. Täältä menimme Veljesharjulle, Sotainvaliidiiden Veljesliiton ammattioppilaitokseen, jossa yövyimme. Seuraavana aamuna tutustuimme koulun rakennuksiin ja sen kauniiseen ympäristöön samalla kun meille kerrottiin koulun toiminnasta. Iltapäiväksi siirryimme Jokiniemen tilalle, jossa saimme nauttia talon vieraanvaraisuutta ja tutustua nykyaikaisesti hoidettuun mallitilaan. Monta uutta asiaa maatalouden alalta saimmekin nähdä kuten esim. leikkuupuumurin. Keittiössä tutustuimme myöskin ihmelaitteeseen n.s. yleiskoneeseen, joka alustaa taikinat, vatkaa kaakut,

diyksensä. Joensuussa oltiin aivan erityisen innostuneita, jota todisti sekin, että suuri joukko tuli vielä asemalle meitä saattamaan, kun yöjunalla palattiin Helsinkiin. Seuraavana päivänä sitten saatoimmekin heidät Olympialaiturilta Ruotsiin menevään laivaan.

Inadomin innostunutta sekä lähetysten kannalta perin oikeaan osunutta julistusta oli mieluisa tulkita suomenkielelle. Olin sen onnistumisesta melko huolissani, mutta alkuun päästyäni siinä ei tuntunut olevan enää mitään vaikeutta. Japaninkieli on pitkää ja kun he lisäksi usein innostuivat pitkiin lauseisiin, oli siinä kyllä ajatuksen keskittämisessä täysi urakka. Mutta todellakin vahinko, ettei heidän sanomansa voinut kaikkua ainakin kuukauden täällä Suomessa. Inhimillisesti katsoen olisi siitä ollut lähetysellemme tavaton hyöty.

He olivat myöskin hyvin innostuneita maahamme. Kaikessa suhteessa he tahtivat asettaa maamme edelle Norjankin, jota he jo olivat kolmatta kuukautta kiertäneet

jauhaa lihat, juurekset, korput ja vaikka valan mitä. Siellä täällä näimme pienempiä keksintöjä, joitten avulla taloudenhoidossa voidaan säästää sekä aikaa että vaivoja.

Viinijärveltä matkustimme koko yön ja aamulla saavuimme anivarhain Hämeenlinnaan, jossa Evankeliumiyhdistyksen Rukoushuonetta majapaikkanamme pitäen tutustuimme Hämeen kauniiseen pääkaupunkiin. Kävimme mm. Birger Jaarlin rakentamassa vanhassa linnassa, kauniissa kirkossa ja taidemuseossa. Tietenkin kävimme myöskin ihailmassa Aulangon luonnonkauniita näkymiä. Illalla järjestimme opistojuhlat Rukoushuoneen pihamaalla. Seuraavana aamuna matkustimme sitten retkemme määränpäähen, Helsinkiin.

Pääkaupungissa oli majapaikkanamme Kallion Rukoushuone. Ahkeraan sitten retkeilimme sekä kävelen että raitiovaunuja käyttäen kaupungin nähtävyyksiin tutustumassa. Kävimme eduskuntatalossa, kansallismuseossa, Korkeasaarella, Seurasaarella ja Suomenlinnassa, nousimme Stadionin torniin nähdäksemme koko kaupungin ylhäältäpäin, kävimme pulikoimassa uimastadionin vilpoisissa aalloissakin. Elämys oli Mannerheim-museossa käynti ja mielenkiintoista oli Lähetysmuseumssakin.

Olimme sitten mukana Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen 80-vuotisjuhlil-

etelästä pohjoiseen. Suomalainen kirkkorakennustaide, pappien virkapuvut, varsinkin papinkappamme, olivat heistä kovin miellyttäviä. Tuollainen kappa olisi välttämättä saatava Japanissa käytäntöön, he sanoivat. Mistä se ensimmäinen sellainen nyt sinne saataisiin? Se jolla on vähän enemmän rahaa, tekisi hyvän palveluksen Japaninlähetykselle lahjoittamalla yhden sellaisen sinne malliksi.

Tällaiset vierailut ovat ilmeisesti suuresta merkityksestä lähetystyölle. Onhan niin rohkaisevaa kuulla ja nähdä, että työmme ei ole ollut turhaa Herrassa. Tri I. on tanskalais-amerikkalaisen lähetysten helmassa kasvanut ja papiksi opiskellut ja on nyt tällä hetkellä kansallisen Japanin Luterilaisen kirkon, johonka suomalainen lähetyskirkkokin on elimellisesti liittynyt, päämiehiä. Ensi vuoden tammikuussa hän monet maat kiertelyään palaa kotimaahansa.

Kristian Tammio

Kirje Kaisulta:

Karuizawa 28. 8. -53.

Rakkaat Toveriliittolaiset!

Kuten huomaatte, en ole tätä kirjettä kirjoittaessani Tokiossa, vaan Karuizawassa kesälomalla. Tämä Karuizawa on n. 3½ tunnin junamatkan päässä Tokiosta sisämaahan päin vuoriylängöllä n. 1000 metrin korkeudella merenpinnasta. Tulimme tänne Tokion kuumuutta pakoon. Täällä on tuhansia ulkomaalaisia ja japanilaisia kesälomaa viettämässä. Kyllä täällä onkin aivan erilainen ilma kuin Tokiossa, puhdas ja raikas. Oikein tuntee virkistyvänsä, kun on täällä jonkin aikaa Tokion kuumuuden jälkeen. Asun yhdessä Martta Mieron ja Ragna Remahlin sekä Amerikan Suomi Synodin lähettien Saara Makkosen ja Ilmi Ahon kanssa eräässä vanhassa huvilassa, joka on vuoren rinteellä metsän keskellä. Tähän ikkunaanani, jonka edessä kirjoitan, näkyy muutama koivukin. Tokiossa ei niitä näe. Mutta tuolla metsässä kasvaa paljon sellaisia pensaita ja kukkia villinä, joita Suomessa näkee vain puistoissa ja puutarhoissa. Täällä metsän keskellä on kuin paratiisissa. Suuria komeita perhosia lentelee kukasta kukkaan ja aurinkoisina päivinä joku sirkan tapainen elukka sirittää puussa päivät päästään.

Nautimme suuresti tästä ympäröivästä ihanasta luonnosta. Pian on palattava Tokioon, jossa ihmiset täyttävät kaikki paikat niin, että luontoa ei juuri näe. Minun pitäisi siten Tokiosta lähteä Sapporoon, joka on Japanin pohjoisimmalla Hokkaido-nimisellä saarella. Jos Jumala suo, tulee työpaikkani olemaan siellä tästä syksystä lähtien.

Eräänä tämän kesän mieluisimmista muistoista säily mielessäni matka Suwaan. Rovasti Tammio on varmaan kertonut teille

la. Ihmeellistä oli nähdä niin suurta juhla-joukkoa, joka täytti vuoroin Lutherin ja Johanneksen kirkot. Kansanopisto-illassa näimme opistolaisjoukon toisensa jälkeen eri opistoista esittäytyvän. Vaikuttavaa oli nähdä myöskin juhlien japanilaiset vieraat ja kuulla heidän esityksiään. Valitettavasti vain täytyi meidän jo ennen juhlien loppumista lähteä kotimatalle. Sen teimme ilman liikoja pysäyksiä.

Nämä opintomatkat ovat virkistäviä ja mielenkiintoisia. Paljon siellä näkee ja oppii. Yhä paremmin opitaan myöskin tuntemaan toisiansa, joten yhteenkuuluvaisuuden tunne, joka opistolaisjoukkoa yhdistää, yhä kasvaa.

Jorma Nevalainen

paljon siitä paikasta. Hänhän työskenteli siellä Japanissa ollessaan.

Siellä oli kirkkokuntamme Tokion ja Suwan kirkkojen naisten ensimmäinen kesäkokous. Martta Miero oli yhtenä kokouksen puhujista ja Ragna Remahl sekä minä nimimme hänen mukanaan kuulijoiksi. Kyllä me todellakin kuuntelimme niin kuin japanilaisetkin esityksiä, mutta eri asia on, kuinka paljon ymmärsimme.

Mutta meistä oli joka tapauksessa mieluis-ta olla mukana tuossa kokouksessa. Tokiolaiset osanottajat ja me asuimme eräässä hotellissa, joka oli myös kokouspaikkana. Olette varmaan kuulleet, että Suwassa on kuumia lähteitä. Siinä hotellissakin tuli kuuma vesi kylpyhuoneeseen suoraan maan sisästä. Kylvyssä sai käydä niin monta kertaa päivässä kuin halusi. Martta Miero puhuikin siitä, että samalla tavalla kuin olemme ruumiillisesti virkistymässä täällä kuumien lähteiden kaupungissa, olemme näinä päivinä Elämän veden lähteellä virkistymässä. Luulen, että ne naiset, jotka kokouksessa olivat, palasivat todella virkistyneinä sekä hengellisesti että ruumiillisesti, koteihinsa. Meille uusille tulokkaillekin oli hyvin rohkaisevaa nähdä tuo joukko kolme päivää Jumalan sanan ääressä.

Matka Suwaan sinänsä oli myös elämys. Olimme kovasti ihastuneita Suwan vuoristomaisemiin. Ne muistuttivat Pohjois-Karjalan vaaramaisia paitsi että vuoret täällä ovat paljon korkeampia. Suwassa on järvi-kin vuorten ympäröimässä laaksossa.

Ensi kerran kun kirjoitan teille saattekin varmaan kuulla uutisia Sapporosta. Siihen asti: Jumalan haltuun! Teidän

Kaisu Piirainen

**KAISUN OSOITE MUUTTUU NYT
SYKSYSTÄ JA TULEE OLEMAAN:**

Miss Kaisu Piirainen

Minami 12-jo, Nishi 12-chome, Mebae
Yochien, Sapporo, Hokkaido, Japani.

ROVASTI RAPELI JAPANISSA

Ehkäpä olette tietoisia siitä, että syyskuun 2. päivänä lähti Evankeliumiyhdistyksen johtaja rovasti Toivo Rapeli tarkastusmatkalle Japaniin. Hän viipyy siellä 1½ kuukautta ja palatessaan Amerikassa kuukauden saapuen vasta jouluksi kotiin.

Monille toveriliittolaisille on rov. Rapeli tuttu. Onhan hän käynyt opistollamme, hän vihki uuden opistorakennuksemmekin. Ja Evankeliumijuhlilla Helsingissä on jokainen kurssi vuorollaan hänet tavannut.

Ymmärrämme, että matkan merkitys on tärkeä ja kauaskantoinen. Hän onkin Suomen kirkon lähettämänä tällä matkallaan. Toivomme, että hän saisi olla terve, saisi voimia ja viisautta aina tarpeen mukaan vaativissa tehtävissään. Sitä pyytäkäämme hänelle samalla kun muistamme rukouksissamme Kaisua siellä Japanissa ja koko lähetystyötä.

Rov. Rapeli lentokentällä lähdössä pitkälle matkalleen.

Ensivaikutelmia Israelista

Saavuttamattomalta tuntuva toivekin voi joskus toteutua. Ihmeelliseltä tuntui varmaan kaikista meistä 14 suomalaisesta sinä hetkenä, jolloin lentokoneemme lähestyi Pyhän Maan rantaa. Takanamme oli kahden päivän lentomatka pysähdyspaikkoina Kööpenhamina, Luxemburg, Nizza, Rooma, Ateena ja Kypro. Nyt eroitautui kuun valaistessa juhlallisesti matkantekoamme toiveittemme maan rantaviiva ja edessä vilkkuivat Tell Avivin ja Jaffan valot. Ja nyt, oliko totta, että olimme sen maan kamaralla, jossa Vapahtajamme kerran eli ihmisenä ja kärsi ristinkuoleman syntiemme tähden. — Olemme siis Israelin valtiossa, jonka olemassaolo sinään on jo ihme. Tullista selvisimme pian. Ystävällisyys suomalaisia kohtaan oli jo siellä tunnettavissa, olihan Suomi ensimmäisten joukossa, joka tunnusti Israelin itsenäisyyden.

»Jerusalem, Jerusalem, kaupunki ylhäisen», se oli matkamme määrä jo ensimmäisenä iltana. Auto olikin meitä jo odottamassa ja siinä kaksi aseistettua sotilasta turvanamme, koska tie kulki usein läheltä arabivaltion rajaa ja lisäksi oli sapatin aat-

to, jolloin kiihkomieliset juutalaiset eivät sallisi autojen enää liikkuvan. Pimeästä vilkkuivat juutalaisyhdyskuntien valot ja oppaamme sanoi: »Tänä iltana syödään kodeissa pääsiäisateriaa». Tie nousi nousemistaan, kirjaimellisesti »ylös Jerusalemiin». Ennen pitkää oli tuo 60 km:n pituinen matka tehty ja automme pysähtyi Pyhän Paavalin kadulla Suomen Lähetysseuran Lastenkodin edustalle, johon maisteri Rauha Moisio lennähti meitä sydämellisesti vastaanottamaan.

Seuraavana päivänä saimme jo voimakkaita vaikutteita siitä kansasta, jonka keskuuteen Jeesus tuli, kun »hän tuli omiensa tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan». Kuinka eläviltä tuntuivat myöskin tässä ympäristössä Paavalin sanat: »Minä kiivaillin Jumalan puolesta niinkuin te kaikki tänä päivänä kiivailette. Ja niinpä vainoin tätä tietä kuolemaan asti.» Kävelimme katua pitkin oikeauskoisten kaupunginosassa, hurskaan näköisiä ortodokseja ihan virtasi synagoogistaan. Tunnuksomaista oli heille, pikkupojillekin, korkkiruuvimaiset poski-kiharat ja valtavat karvalakit. Valokuvaa-

mista he eivät salli, koska Mooses on sanonut »Älä tee kuvaa!» Oheisen kuvan, jossa eräs peittää juuri kasvonsa, ehti eräs joukostamme tietämättömydessään näpätä, saaden kuitenkin muutamia huutavia nuorukaisia kimppuunsa. Tässä kaupunginosassa on vaarallista sapattina ajaa autolla, voi joutua kivisateen kohteeksi. Ja kaikenlaisia mellakoita on siellä kuulemma vähän väliä. Kristinuskoon kääntyneitä juutalaisia pitävät nämä kiihkeät ortodoksit kansansa vihollisina.

Oikeauskoiset tulossa synagoogastaan.

Samana iltana saimme olla mukana ainutlaatuisessa juhlassa: ympäri maailmaa saapuneitten juutalaisten turistien pääsiäisaterialla. Tämä on juutalaisten suuri juhla, kuin joulu meillä. Nuorin joukosta kysyi: »Miksi tämä yö on erilainen kuin kaikki muut yöt?» Sen jälkeen vanhin yhdessä seurakunnan kanssa lukien ja laulaen kertoo koko Israelin historian, kuinka Jumala ihmeellisesti on johtanut kansansa pois Egyptin orjuudesta ja tuonut luvattuun maahan. »Siksi tämä yö on erilainen.» »Jos Jumala olisi johtanut meitä vain Punaisen meren yli, olisi se jo ollut liikaa», ja niin jatkaen muistellaan Hänen suuria tekojaan. Jos Hän olisi tehnyt vain sen ja sen olisi se jo ollut liikaa, mutta hän on tehnyt yhä enemmän ja enemmän. Psalmein ja kiitosvirsin ylistetään Jumalan hyvyttä. Mutta Jumalan suurinta tekoa he eivät kuitenkaan näe. He kyllä veisasivat kulmakivestä, jonka rakentajat hylkäsivät, mutta eivät kykene vielä näkemään, että tekevät itse juuri niin. Ateriaan kuului happamatonta, ohutta, valkoista leipää, viiniä ja katkeraa yrttiä, jona oli piparjuurta, jotain vanukasta, jossa oli rusinoita ja manteleita ja jonka punainen väri muistutti Egyptin tiilikiviä ja lopuksi hedelmäsalaattia. Näistä pääsimme mekin osallisiksi sivuhuoneessamme, josta saimme juhlaa seurata. Asianomaiset söivät kyllä jotain muutakin kuten kalaa ja munaa. Nämä olivat rikkaita juutalaisia, jotka tätä hetkeä varten olivat tulleet kaukaa eri

Lähetyskodin lapsia.

maista varta vasten syödäkseen pääsiäisaterian Jerusalemissa.

Vaikeata on lähetystyö tämän kansan keskuudessa. Peite on yhä tiukasti heidän silmillään ja uskonnosta aivan välinpitämättömiä on myöskin suuri prosentti. Suomen Lähetysseuran työmuoto, lastenkoti, onkin varmaan niissä oloissa onnistunein. Saimme pitää tätä lähetyskotiä ikäänkuin päämajanamme Jerusalemissa ollessamme, siellä ruokailimme ja siellä osa meistä myöskin asui. Kodin johtajattarena on maisteri Aili Havas, jo 25 vuotta Palestiinassa toiminut. Hänen apunaan ovat maisterit Rauha Moisio ja Eila Laukkanen. Lapsia oli 14, useimmat olivat pieninä ja orpoina kotiin tuodut. Vanhin, Mirjam-nimeltään, oli jo 14-vuotias ja käy koulua päämääränään valmistua joskus sairaanhoitajattareksi. Siellä on Mooses ja Jaakob, Ashiira ja Alegra, kaikki iloisia ja onnellisentuntuksia lapsia. »Jeesus muakin rakastaa», kaikui heidän laulamanaan hebreankielellä. Heille pidetään myöskin koulua tässä kodissa. Suomalaisen lähetystyksen suorittama työ on saanut osakseen tunnustusta ja sen työntekijät nauttivat jopa juutalaistenkin arvonantoa. Hauska oli seurata lähetyskodin elämää. Siellä rakennetaan Israelin tulevaisuutta. Mutta vaikeuksia ei heiltä puutu. Muistakaamme tätäkin työtä Jumalan edessä.

netaan Israelin tulevaisuutta.

Aamuisin heräsimme Hospitzissamme voimakkaaseen kukkojen lauluun. Ikkunastamme näkyi Hinnomin laakso ja sen tuolla puolella kohosi Siionin vuori. Siellä Daavidin linnassa oli juutalaisten pyhin paikka: Daavidin hauta, jonka äärellä jatkuvasti oli rukollijoita. Useimmat kärsimyshistorian pyhistä paikoista ovat arabialaisten puoleisessa Jerusalemissa, jonne on vaikea päästä. Maisteri Havas oli kuitenkin saanut hankituksi meille luvan ja kolmen päivän oleskelu vihollisrajan toisella puolella odotti meitä. Mutta siitä toisella kertaa.

Helvi Valkonen.

Yhteyttä Japanin lapsiin

Viime vuoden Nuorison Ystävissä loka-kuun numerossa kirjoittaa lähetyssaarnaaja Artturi Karen: »Lähettiemme kautta voisitte muistaa meidän pyhäkoulujamme Japanissa pienin joululahjapaketein. Viime vuonna monet yksityiset ja heidän mukanaan jonkun kansakoulun lapset yhteisesti tekivät sen ja tuottivat Japanin lapsille siten suuren ilon. Paketteihin voisi panna kuvia, postikortteja, erikoisesti Suomen maisemia, muita pieniä esineitä ja ehkäpä jotain hyvää suuhunpantavaakin, kunhan se ei vain ole pehmenevää ja sulavaa. Pakettien sisällysten jakotilaisuudet ovat Japanin pyhäkouluissa oikein kiitosjuhlia. Niiden pakettien välityksellä evankeliumin julistajia lähettävä seurakunta tulee ikäänkuin lähemmäksi japanilaisia.»

Mitähän, jos mekin panisimme nyt toimeksi ja lähettäisimme Toveriliiton tervehdyksenä jotain Japanin lapsille jouluksi. Kun oma lähettimme Kaisu Piirainen on silloin Sapporossa, lähetyksemme omistaman lastentarhan johtajattarena, niin osoitamme pakettimme tietysti hänelle. Lienee käytännöllisintä järjestää niin, että ken haluaa olla mukana tätä iloa valmistamassa, lähettää lahjansa opistolle joko tavarana tai rahana ja uuden opistokurssin lähetyskerho huolehtii lopusta. Matka on pitkä, joten lähetykset on saatava matkalle jo marraskuun alussa. Mutta jokainen, joka haluaa, voi tietysti lähettää tervehdyksensä tai pakkettinsa itse suoraan.

HARRASTUKSISTA

Mitä Sinä teet muuta kuin jokapäiväiset askareesi tai ns. leipätyösi?

Eikö Sinulla ole mitään erikoisharrastusta eli »kärpystä»?

Onko pöydälläsi jokin kirja, jota jatkuvasti luet itsesi kehittämiseksi?

Kysymyksiä olisi satoja. Mitä näihin kolmeen vastaat Sinä juuri? Kielteisestikö? Ja kuitenkin olet ollut kansanopistossa ja saanut siellä runsaasti herätteitä eri suunnille, käytännölliseen ja tietopuoliseen, oikeaan elämisen taitoon. Ehkä kuulin kuitenkin väärin. Ehkä olet tajunnut oikein ytimiin asti, että nuorena on itseänsä kehitettävä, saatuja lahjoja ja taipumuksia ei saa panna »vakan alle». Ehkä olet ymmärtänyt, että koko elämän ajan, iästä huolimatta on vapaa-ajat käytettävä oikein.

Moni ajattelee: »Kun minulla nyt on oma koti ja siinä työtä yllin kyllin, ei enää ole tarpeellista ajatellaakaan muuta.» Niin useimmat jättävät kaikki entiset harrastuksensa, kerhonsa, tehtävänsä seurakunnassa, nuorisoliitossa, yhteiskunnassa. On väärä näkemys, että naimisiin mentyä ei enää voi olla mukana tällaisissa puuhissa. Saattaapa jonkun uusi virkakin mennä päähän niin, että luulee olevansa jo liiankin oppinut tai liian viisas. Ja juuri se on tyhmyyden merkki.

Opiston käynyt nuoriso! Alkää jääkö kotinne sammaloitumaan! Katsokaa, mitä voitte tehdä seurakunnassa Jumalan valtakunnan hyväksi. Siitä hyötyy kotinne, työenne, te itse. Katsokaa, että joka päivä olette oppimassa jotain uutta. Vähintä on ulkoa opeteltu Raamatun lause. Siinä on siunaus kätkeytyneenä. Se kehittää hengellistä ja henkistä puoltanne. Se parantaa muistianne. Se antaa virkeyttä ja vaihtelua päivän töihin. Sen lukemiseen ei tarvita pitkiä aikoja, joten kiireisimpänäkin päivänä sen voi pitää ohjelmassa. Perheenäitkin.

Sitä vain ei jaksata lakata ihmettelemästä, että sellainen, monipuolisuutensa takia opistotyön jatkoksi sopiva, monin paikoin erinomaiseksi havaittu toimintamuoto kuin opintokerho ei ole saanut sen enempää leikkivä meidän maassamme. Ruotsissa se sensijaan on yhä jatkuvassa, voimakkaassa kasvussa kaikissa kansalaispiireissä. Kun siinä kokoonnutaan vain joka toinen viikko, niin ei sen luulisi olevan liiaksi aikaa vievän. Kun siinä on ikäraja 16–100 vuoteen, niin ikäkään ei tule tielle. Kun siinä saadaan valita melkein mikä kirja tahansa oppikirjaksi, niin sen saa niin monipuoliseksi kuin vain voi ajatella. Kun siinä saa suorittaa, jos haluaa, joka vuosi myös tutkinnon lukemastaan arvosanoineen, niin sen luulisi tyydyttävän myös siltä kannalta. Kun siinä on tarkoitus kehittää samalla monenlaisia kansalaiskuntoon kuuluvia avuja, kuten sihteerin, puheenjohtajan, rahastonhoitajan harjoittelua, esiintymis- ja puheenvuorojen käytön tottumusta, niin luulisi jokaisen oikein pyrkivän mukaan ja olevan halukas mitä pikimmin vastaanottamaan erilaisia tehtäviä harjaantuakseen näihin. Kun kerho voi pyytää eri alojen asiantuntijoita luennoimaan heitä kiinnostavista asioista, pitäisi jokaisen olla halukas liittymään moiseen joukkoon. Valtiokin tukee tällaista toimintaa joka vuosi huomattavilla summilla, kunhan koossa on vähintään 5 henkilöä. Kun tässä on kysymys kristillisestä opintokerhotoiminnasta, niin ymmärrätte, että siinä on tarkoituksena hoitaa koko ihmistä, myös hänen sieluaan, vaikka oppikirjana aina ei olisikaan puhtaasti uskonnollisia kirjoja. Ainakin alku- ja loppuhartaudessa

sinä on Jumalan sana mukana ja luo leimansa myös kerhon muuhun toimintaan.

Olen tässä vilauttanut erästä harrastusmuotoa näin pitempään. Toivon tietenkin, että missä tällaista toimintaa haluttaisiin aloittaa, heti käännyttäisiin esim. allekirjoittaneen puoleen lähempiä ohjeita ja alkuunpanopapereita saadaksenne. Osoite: Mäntytie 13. C. 21. Helsinki, Töölö.

Opiston käynyt nuoriso! Kerätkää ympärillenne paikkakuntanne opinhaluista väkeä ja aloittakaa vaikkapa tällainen touhu. Huomaatte, että vuosien varrella kehitytte mitä melkoisimmin koko joukko. Älkää vaatiko itseltänne ja johtajalta liikoja. Toimikaa vuorotellen johdossa. Uskollisuus sinä on tärkeintä. Työntekijäkursseilla voitte saada lisää ohjausta.

Olkoon eräs tunnuksistanne: Joka päivä haluan oppia jotakin uutta.

Tärkeintä jokaiselle on tietenkin, että Jeesukseen Kristukseen uskoen kulkee taivaskotia kohti. Mutta matkalla on muistettava, ettei Herralta saamiamme lahjoja jätetä hoitamatta voidaksemme parhaiten palvella Hänen meille antamissa tehtävissä.

Sydämellisesti Teitä kaikkia tervehtäen

Viiri Hakkarainen.

KYLVO – SATO

Jatkoa sivulta 4.

omasta vaikutuksestamme toisiin samoin kuin toisten kohtalosta. Mutta tämän lisäksi vain Sana pystyy herättämään meissä todella inhoa syntiä kohtaan, kun me luonnostamme vain kauhistumme sen seurauksia. Sana yksin pystyy katkomaan synnin kahleita omassa elämässämme, mihin itse olemme voimattomia hyvistä päätöksistämme huolimatta. Sana uudistaa ihmiselämän rakentamalla uudelleen särkyneitäkin suhteita, ja Sana puhdistaa meidän sisimpämme, joka on itsessään saastainen. Ja ennen muuta: Sana on ainoa kylvösiemen, josta kasvaa oikea suhde Jumalan ja ihmisen välille – uskon suhde. Jos ei kylvetä Jumalan Sanan siementä, ei myöskään ole mitään mahdollisuuksia uskonelämän kasvulle. Ja jos kylvö tuntuisikin sopivan paremmin elämän syksyyn – oman harhakuvitelmanne mukaan – onko olemassa takeet siitä, että syksykin vielä saadaan elää? Sadonkorjuuta ei silloin tosimelessä ajatellakaan!

Rakkaat opistolaiset! Vastuu elämänne tuloksesta on yhä enemmän yksin teidän. Teidän on kehityttävä ja kasvettava täytäkseenne oman paikkanne. Mutta kaiken kylvötyönne puhdistakoon ja lujittakoon Jumalan Sana!

Toivo Salomaa

EYL:läiset Kohtavaaralla vanhan Haikolan paikkaa tutkimassa

Mieluisa muisto

Kesän suuria tapauksia opistollamme oli Evankelisen Ylioppilasliiton kesäkokous. Tomintansa aikana on EYL kokoontunut jo 25 kertaa tällaisiin kokouksiin, mutta ensimmäistä kertaa se tapahtui Pohjois-Karjalassa. Kokous alkoi 30 päivä heinäkuuta ja päättyi 4 päivä elokuuta.

Huolimatta pitkästä matkasta tuli osanottajia yllättävän paljon, vähän toista sataa. Oli nuoria ylioppilaita, muutamia lukioluokkalaisia sekä tutkintonsa suorittaneita opettajia, pappeja, insinöörejä ja lääkäreitä. Ohjelmaan sisältyi mielenkiintoisia esitelmiä, raamattutunteja ja keskustelua. Kuultiin EYL:n kuoron sykähdyttävää laulua ja akateemisen pianonsoittomestarin todella mestarillisia esityksiä.

Erikoisen lämmittävänä ja rikastuttavana tunnettiin hiippakuntamme piispan Eino Sormusen mukanaolo. Oman huomattavan panoksensa antoi myöskin prof. Aapeli Saarisalo ja mieliinpainuva oli hetki Kohtavaaran laella, jolloin prof. Jouko Vuorinen puhui meille Jumalan luomisteoista. Paljon saimme past. Hytösen, tri Huovisen ja leht. Aili Autereen, samoin kuin monien muidenkin esityksistä.

Retki Kolille oli elämys sinään. Vesibussi tuli hakemaan miltei opistolta saakka, Ha-

SANAN ÄÄREEN!

Muistathan ne opistotalven hiljaiset aamuhetket, jolloin yhdessä viivytettiin Sanan ääressä. Niin helposti jää tämä tapa. On olevinaan niin paljon muuta tekemistä. Mutta: Onko kaikki muu tärkeämpää? Miten käy uskonelämämme? Säännöllisesti pidämme huolta ruumiimme ravitsemisesta. Kuinka voisi hengellinen ihmistemme tulla toimeen ilman ravintoa. Ei mitenkään.

Oletko mahtanut seurata viime numerossa ollutta Toveriliittomme raamatunlukujärjestyttä. Siinä tutkittiin Vapahtajan elämää neljän evankeliumin valossa. Ehkä olisi mukava edelleenkin tuntea toisten toveriliittolaisten lukevan samana päivänä samaa kohtaa. Näin ikäänkuin kohtaamme toisemme päivittäin Sanan ääressä ja toisiamme ajatellessa tulisi puhuttua Isälle yhteisistä asioistamme ja toinen toisistamme. Jatkamme siis yhteisen lukujärjestyksen julkaisemista. Otamme evankeliumeista yhden vielä erikseen yhtenäisesti luettavaksi, nimittäin Luukkaan evankeliumin.

Mahdatko muistaa, mikä mies tämä Luukas oli? Hänhän oli lääkäri ammatiltaan ja Paavalin läheinen työtoveri. Paavali sanookin hänestä Kol. 4: 14: »Luukas, rakas lääkäri». Hän on luultavasti syntynyt Syyrian Antiokiassa ja on evankeliumin kirjoittajista ainoa pakanakristitty.

Kun nyt käymme lukemaan hänen kirjoittamaansa evankeliumia, kiinnittäkäämme huomiota siihen, mikä Luukkaalle on luonteenomaista. Ensinnäkin hän on perusteellisesti perehtynyt asioihin, joista kirjoittaa (1: 3), ja niinpä on hänen evankeliumissaan paljon sellaista aineistoa, mitä ei ole toisissa evankeliumeissa. Hän kertoo esim. enemmän Jeesuksen lapsuudesta kuin toiset. Erikoisesti hän korostaa sitä, että Jeesus on syntisten ystävä. Tästä esimerkkinä on useita kertomuksia, jotka esiintyvät yksin hänellä. Koettakaamme etsiä ne. Hän kertoo mielellään varsinkin niistä pakanoista, jotka tulivat Jeesuksen luo ja osoittaa näin, että evankeliumi kuuluu yhtä hyvin pakanoille kuin juutalaisille. Että se kuuluu kaikille kansoille, huomaa jo Luukkaalla olevasta Jeesuksen sukuluettelosta. Huomaatko, mikä ero on verrattuna Matteuksella olevaan sukupuuhun?

On sanottu, että tämän evankeliumin otsakkeeksi sopisi jakeessa 19: 10 olevat sanat: »Sillä Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on».

Mitä muita ominaisia piirteitä löydät Luukkaan evankeliumista? Lukekaamme miettien ja vertaillen. Painakaamme aina

vukkaniemen rannasta. Perillä pidettiin lyhyet päättäjaiset.

Kokouksen tunnuksena oli: »Minä uskon; auta minun epäuskoani.»

Hauska on muistella noita kesäisiä kokouspäiviä, jolloin saimme opistomme suojissa nähdä niin monia hyviä ystäviä vuosien takaa samoin kuin uuden eyläispolven rai-kasta nuorisoa elämäänsä sisältöä ja ohjausta Jumalan sanasta kysymässä. — Varmaan tekin, toveriliittolaiset, jotka olitte mukana auttamassa, muistelette niitä päiviä mielellänne. Sydämellinen kiitos teille, kun tulitte ja vaikutitte omalta tärkeältä osaltanne kokouksen onnistumiseksi.

Jumala siunatkoon EYL:ää.

H. V.

*Hiippakuntamme piispan mukanaolo
antoi kokoukselle paljon*

YSTÄVÄT JA ELÄMÄNTEHTÄVÄ

Olen sitä mieltä, että millä paikalla ihminen elämässä lieneekin, hänen työnsä voi olla todellinen elämäntyö, todellinen panos sikäli kuin hän lähtee tehtäväänsä illoiten, onnellisena, kiittäen elämän antajaa siitä, että hän saa tehdä työtään juuri sillä paikalla. Tätähän Martti Luther tarkoitti sanoessaan, että ihmisen työ on siveellistä vain, jos hän tekee sitä »iloisin ja vapain sydämin». Pääasia mielestäni on, että ihminen tekee velvollisuutensa mahdollisimman hyvin, pannen siihen koko sielunsa. Ainakin henkisessä työssä ja suurimmassa osassa teknillistäkin työtä, on työntekijä, joka toimii niin, että »tuppi heiluu», aivan hedelmätön, jopa vaarallinen itselleen ja muille, — Koetan tähdentää papeille, itselleni ja muille, että oma sielu on saatava järjestykseen, on rukouksessa viivytävä Ylipaimenen edessä, kunnes sieluun laskeutuu hiljaisuus ja aamukasteen tuoreus, ennen kuin voi lähteä toisen sielua hoitamaan. Sama on tarpeen jokaisella paikalla, missä tulemme tekemisiin toisen ihmisen kanssa. Vaikutamme häneen juuri sillä mitä itse olemme.

Mutta tässä olenkin jo siirtynyt toiseen elämään, joka on minulle vuosien mittaan tullut yhä tärkeämmäksi ja vaativammaksi. Parasta, mitä elämä tarjoaa, ovat toiset ihmiset, joita saa kohdata tiensä varrella. Eräs suuri ihminen, jota lähellä olen ollut, on opettanut minua kiittämään Jumalaa kauniista maisemasta, joka vielä irroittaa sielustani lyrillisen helähdyksen, ihmisestä, joka säteilee hyvyyttä ja kauneutta elämäni, aatteesta ja ajatuksesta, joka innoittaa henkeäni ja avartaa näköalojeni. — —

Yksi asia on kuitenkin muistettava: suuret ratkaisut on tehtävä yksin ja syvissä vesissä on kuljettava yksin. Omantunnon ratkaisujen alueelle ei kukaan toinen voi sie luamme seurata. Suurissa kärsimyksissä, ankarassa tilinteossa, iäisyyden tuomarin edessä olemme alastomina ja yksin. — —

Ja lopuksi: tämän kaiken välkkyvän moninaisuuden keskellä on vain yksi paikka, jossa on keskitys ja suuri hiljaisuus: Kristuksen risti.

Piispa Sormusen kirjasta: Tässä ajassa muuttellessa».

jokin lause ulkoa mieleemme. Näin opimme paremmin tuntemaan raamattuamme ja saamme kutakin päiväämme varten enemmän irti lukemastamme. Luther on sanonut: »Totisesti sinä et voi liikaa lukea Jumalan

sanaa, ja mitä luet, sitä et voi kyllin hyvin lukea, ja mitä hyvin luet, sitä et voi kyllin hyvin ymmärtää, ja mitä hyvin ymmärrät, sitä et voi kyllin hyvin opettaa, ja mitä hyvin opetat, sitä et voi kyllin hyvin elää.»

Luokkaan evankeliumi:

Lokakuu:

12. 1: 1—12
13. 13—25
14. 26—38
15. 39—56
16. 57—80
17. 2: 1—14
18. 15—24
19. 25—38
20. 39—52
21. 3: 1—14
22. 15—38
23. 4: 1—13
24. 14—30
25. 31—44
26. 5: 1—11
27. 12—26
28. 27—39
29. 6: 1—16
30. 17—26
31. 27—38

Marraskuu:

1. 6: 39—49
2. 7: 1—10
3. 11—17
4. 18—35
5. 36—50
6. 8: 1—15
7. 16—25
8. 26—39
9. 40—56
10. 9: 1—17
11. 18—36
12. 37—50
13. 51—62
14. 10: 1—16
15. 17—22
16. 23—37
17. 38—42
18. 11: 1—13
19. 14—28
20. 29—36

21. 37—54
22. 12: 1—21
23. 22—31
24. 32—48
25. 49—59
26. 13: 1—17
27. 18—35
28. 14: 1—14
29. 15—24
30. 25—35

Joulukuu:

1. 15: 1—10
2. 11—24
3. 25—32
4. 16: 1—15
5. 16—31
6. 17: 1—19
7. 20—37
8. 18: 1—14
9. 15—27

10. 28—43
11. 19: 1—10
12. 11—27
13. 28—48
14. 20: 1—19
15. 20—47
16. 21: 1—19
17. 20—38
18. 22: 1—13
19. 14—23
20. 24—38
21. 39—53
22. 54—71
23. 23: 1—12
24. 13—25
25. 26—43
26. 44—56
27. 24: 1—12
28. 13—27
29. 28—35
30. 36—49
31. 50—53

Sykoyn lehtiä

Taas on tullut syksy. Tuuli lennättää lehtiä ja sade rapisee ikkunaan. Kesä on mennyt, mutta sitä on hauska muistella. Alkukesästä on mielessä ne monet reippaat sunnuntairetket toveriliittolaisten kanssa ja se vilkas toiminta Nurmeksen piirissä, joka herättää valoisia toiveita Toveriliiton suhteen. Saakoot ne toiveet yhä enemmän toteutua.

Juhannusjuhliamme suosi sää tavallista enemmän. Tuskin koskaan meillä on ollut niin kaunista ja lämmintä juhannusta. Kansikuva esittää tunnelmallista juhannus-iltaamme opistonien kärkeä, jolloin monet laulut kajahtivat tyyneen iltaan ja Jumalan sanan julistus upposi mieliin.

*

Opistomatka Helsinkiin tuli myöskin tehtyä. Sen rikkaat elämykset ovat varmaan retkeläisten mielissä vielä antaen matkalle suuren seikkailun tuntua. Nähtiin niin paljon uutta ja ihmeellistä. Tuskin moni on ollut ennen niin suurilla juhlillakaan, kuin olivat Evankeliumiyhdistyksen 80-vuotisjuhlalat. Mielestäni eräs juhlien kokokohtia oli japanilaisten vieraitten tri ja rouva Inadomin esiintyminen. Miten rakkailta he tuntuivatkaan, kun he lämpimästi puhuivat Jeesuksesta ja hänen rististään ja evankeliumin merkityksestä kaikille ihmisille. Siinä he olivat kaukaisen Japanin edustajina, ilmielävinä: rouva Inadomi herttaisena ja naisellisenä japanilaisessa kimonossaan ja tri Inadomi miehekkään intomielisenä kasvot loistaen sisäistä iloa. Tunsimme todella, että meillä on yhteys keskenämme Jeesuksen kautta. Näin sanoi tri Inadomi puheessaan mm.:

»Me, jotka olemme saaneet armon olla läsnä tässä Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen 80-vuotisjuhlalla, tunnemme olevamme täällä taivaallisen Isän rakastamina lapsina, teidän sisarinanne ja veljinanne ja saamme siinä hengessä teidän rakkauttanne kokea... Ristillä kuolleen Jeesuksen Kristuksen sovintoveri on todella ihmeellinen ja valtava voima. Vaikka kieleemme eroaa, ihomme ja tukkamme väri on erilaista, tunnemme syvästi, että olemme kuitenkin täysin yhtä. Olemme Jeesuksen veren kautta tehdyt saman perheen läheisiksi jäseniksi. Rotu- ja kansallisuusrajoja poistava, koko maailman kansat yhdeksi perheeksi sitova voima on Jeesuksen Kristuksen ristissä. Sen vuoksi voima, joka toteuttaa maailman rauhan ja ihmissuvun todellisen onnentilan, on yksin ja ainoastaan se, että ihmiset oppivat koko sydämeästään palvomaan ja kumartamaan ristiä ja kunnioittamaan Kristusta kunin-

gasten kuninkaana ja herrojen herrana... Sydämeistäni kiitän veljiä ja sisaria siitä, että olette lähettäneet meille lähetyssaarnaajia.»

*

Erästä kesän juhlallisimpia hetkiä, joitten muisto nyt syystunnelmaani kirkastaa, olivat ne, jotka sain elää piirin kesäjuhllilla Ilo-mantsissa. Oli säteilevän ihana sunnuntai ja kauniit näköalat, jotka ympäröivät Ilo-mantsin kirkkoa, ylensivät jo mieltä. Väkeä oli niin paljon, etteivät kaikki kirkkoonkaan sopineet, vaan osa kuunteli saarnausta kovaäänisen välityksellä ulkona. Varsinkin kansanopistonuorison runsas mukanaolo vaikutti innostavasti ja ilahduttavasti ja nähdä toveriliittolaisiamme myöskin työssä ja toimessa juhlien hyväksi. Aivan näkyjä nousi silmien eteen ajatellessa, mitä oikein voisi tämä nuoriso aikaansaada, jos se vihkisi nuoruutensa »Herran taistohon rohkeaan». Rinta rinnan astui ehtoollispöytään heränneen opiston ja evankelisen opiston oppilas. »Joukoin käykäämme suljetuin ja silmämme lippuun luoden». Kristuksen nuorisoa voittoisana Kuningastaan seuraamassa! Siinä näky, joka nousi kiehtovana ja uutta intoa antavana. — Pian juhlien jälkeen sain kyllä tuntea: voi kuinka sielunvihollinen on ahkera toimiessaan riistääkseen meiltä taivaalliset näyt. Ja sen voima tuntuu olevan suuri. Monen toveriliittolaisen kohdalla se on kuoleman kylvöään saanut tehdä. Mutta älkäämme lannistuko, Jeesus on kuitenkin voimallisempi. »Minä olen voittanut maailman.» Pysytelkäämme vain Häntä lähellä, muuten horjumme, jokainen. Ja Sinä, joka tunnet vieraantuneesi, palaja takaisin! Kiireesti! Sitten voimme taas yhdessä laulaa: »Ja ristin lipun juurella me taistelemme ilolla, seuraamme Karitsaa.»

*

Sain syyskesällä opistoasiain merkeissä kierrellessäni olla mukana muutamissa pyhäkouluntarkastuksissa, parissakin seurakunnassa. Silloin tulin ajatelleeksi, ettei yhdenkään opistolaisen pitäisi aliarvioida mahdollisuuksiaan tehdä pyhäkoulutyötä. Kuinka monet seurakunnissamme ovatkaan uskollisesti vuosikausien aikana tehneet tätä työtä, vaikka varmasti jokainen opistolainen on saanut siihen enemmän ohjausta kuin useimmat heistä. Kuitenkin heidän työnsä on ollut siunattua, ja lapsia on kyllä tulemassa pyhäkouluihin. Ajattele, mikä tilaisuus Sinulla on, kylvää muutamien ihmisten sydämiin sitä siementä, joka kantaa hedelmää iankaikkiseen elämään. Sinä et voi tietää, kuinka merkityksellinen voi pie-

nille oppilaillesi Jumalan siunaama olla tuo pyhäkouluaika. Siunauksen virrat voivat joskus salaisinkin kulkeutua noista vuosisista aina myöhäisiin vuosiin saakka ja vaikuttaa koko ihmisen elämäntyöhön. Ja mikä hyöty Sinulle itsellesi, joudut enemmän tutkimaan Sanaa ja siihen oikein syventymään! Saat lapsista ystäviä, heidän lapsenuskonsa on Sinulle esimerkiksi ja heidän kirkaat silmänsä varmaan monta kertaa virvoittavat Sinua ja tunnet sydämesi juhlaa. Rohkaise vain mielesi ja ryhdy tehtävään, joka näin on elämäsi rikastuttava, varsinkin, jos sitä Sinulle tarjotaan. Ano Jumalalta viisautta ja pyydä olla uskollinen. Sain ilokseni tuolla samalla matkalla kuulla muutamista toveriliittolaisista, jotka tehtävänsä hyvin suorittaen, ovatkin jo mukana tässä työssä.

*

Rautavaaran Tiilikassa oli meillä opistojuhla, jossa oli toveriliittolaisia ilahduttavan runsaasti mukana. Oili Poikosen ehdotus nuorisokerhon perustamisesta sai kannatusta ja kylän uskovainen opettajatar lupasi ruveta sitä johtamaan. Jo tuossa tilaisuudessa liittyi kerhoon hyvän joukon toistakymmentä jäsentä. Miten iloinen asia, että opistolaisilla on tällainen paikka, mihin kokoontua. Jumala siunatkoon tätä uutta perustettua kerhoa ja antakoon sen jokaiselle jäsenelle intoa ja vastuuntuntoa. Kenties Sinunkin kylässäsi voisi kokoontua tällainen joukko? Ehkä opintokerho olisi mukava? Viittaan maisteri Viiri Hakkaraisen kirjoitukseen tässä numerossa. Tahit voit kuulua aktiivisena jäsenenä kyläsi läheytysseuraan. Toimintaa, sitä tarvitsemme. Siihen tahtoisin tämä syysnumero kaikin tavoin kehoittaa. Se varjelee meitä, se pitää elämää yllä. Ei yksinäinen puu pala. Pidähän huoli siitä, että jotain teet puolestasi jollakin Jumalan valtakunnan saralla.

*

Tällä hetkellä valmistautuvat ensi talven opistolaiset kodeissansa opistoon lähtöä varten. Muistattehan, kuinka se oli jännittävää. Ja jännittävää on meistä kaikista nähdä, minkälainen joukko opistokodin suojiin taas kokoontuu. Saamme pyytää Jumalaa siunaamaan jo heidän valmistautumisensa. Opistotyö alkaa lokakuun 16 päivänä. Alkajaisjuhlat pidetään sunnuntaina lokakuun 25 päivänä. Tervetuloa silloin katsomaan uutta kurssia, yhdessä juhlimaan ja siunausta uudelle työkaudelle pyytämään!

*

Syksyssä on aina jotain iäisyysvakavaa. Katoavaisuuden tuntu on niin voimakas, että on kuin kesä, joka meni, olisi ollut viimeinen. Ehkä jonkun kohdalla niin onkin. Kii-

Työntekijäkursssi

pidetään Värttilässä, Patsolan rukoushuoneessa 30.10–31.11. Erikoisesti odotetaan kursseille kansanopistojen toveriliittolaisia.

Moni haluaisi ehkä olla mukana Jumalan valtakunnan työssä, mutta tuntee arkuutta ja neuvottomuutta. Tällaiset kurssit tarjoutuvat silloin avuksi, siellä annetaan ohjausta juuri esim. pyhäkoulu- ja kerhotyössä. Kun siellä myöskin syvennyttään Sanan rikkauksia tutkimaan, saa oma uskonelämä vahvistusta. Siellä tutustuu toisiin nuoriin, joilla on samoja pyrkimyksiä ja näin saa heidänkin kautta rohkaisua ja uutta intoa. Moni on tällaisilta työntekijäkursseilta saanut arvaamattoman merkityksellisiä vaikutteita elämäänsä. Kenties Sinäkin pääsisit lähtemään.

Kursseille ilmoittaudutaan piirisiht. Vilho Muttoselle os. Värttilä, Patsola. Häneltä voi myöskin lähemmin tiedustella asiaa.

OMAT ADRESSIMME

sopivat parhaiten onnitellessamme ystäviämme tai ilmaistessamme osanottoamme heitä kohdanneeseen suruun. Niitä voimme tarjota myöskin toisille, sillä monet käyttävät mielellään niitä. Onko Sinun kotikyläläsi opistomme adresseja saatavissa. Ellei ole, ryhdy Sinä toimeen ja pyydä niitä opistolta. Silläkin tavalla voit toimia opiston hyväksi.

Pirtin Viestin toimitus

odottaa kirjoituksianne, hyvät toveriliittolaiset, tähän omaan lehteemme. Tänä vuonna ilmestyy vielä yksi numero, nimittäin joulunumero. Toivotaan kirjoitusten sitä varten tulevan marraskuun puoliväliin mennessä. Myöskin perhetapahtumista on toimitus kiinnostunut, joten ilmoittakaa kihlauksista, vihkimisistä ja kastejuhlalistakin.

*

Toveriliiton oman postisiirtotilin numero on 82253. Onko jäsenmaksusi, 100 mk, jo suoritettu tältä vuodelta?

tos Taivaalliselle Isälle rikkaasta kesästä! Hän siunatkoon Sinun syksysi ja antakoon meille jokaiselle armon hiljentyä yhä enemmän tärkeintä kysymään ja Hänen sanasaan ja tahtonsa tuntemisessa syventymään.

»Meillä on lunastus.»

Sydämellisin opistoterveisin

Helvi Valkonen

Ikuisuuden valokeilassa

Piispa Hans Lilje, nykyinen Luterilaisen Maailmanliiton presidentti, kertoo kirjassaan »Pimeässä laaksossa» vankeusajastaan, jonka hän Hitlerin aikana joutui kärsimään rohkean kristillisen julistuksensa takia. Seuraavassa lyhyt katkelma niistä ajatuksista, joihin hän varmalta näyttävän kohtalon, kuolemantuomion edessä joutui, josta kohtalosta hän kuitenkin kuin ihmeen kautta pelastui.

Minun on suotu astua ajan rannalla sille vyöhykkeelle, jolle jo lankeaa tuonpuoleisen maailman hohde. En ole koskaan aavistanut, että ihmisen elämä, joka vielä täysin kytkeytyy maallisuuden ja inhimillisyyden piiriin, samalla voi siinä määrin olla avoin Jumalan maailmalle.

Siunattu hiljaisuus. Siunattu yksinäisyys. Siunattu vankeus.

Ja nyt alkaa suuri tilinteko.

Lähinnä se on astumista askel askeleelta yhä syvemmälle.

Kuva toisensa jälkeen nousee entisyydestä, muistin syrjäisimmistä sopukoista. En ole tiennytkään, että kuoleman läheisyydessä ihmisen oma menneisyys voi tulla niin plastillisen havainnollisena sisäisen silmämme eteen. Voin jotenkin valmistavasti aavistaa, millaista tulee olemaan, kun tuomiopäivänä koko elämämme on iankaikkisen Tuomarin edessä kuin avoin kirja. Tajuan ensimmäisen kerran, miten kammottavan totta on tuo psalmin sana: »Meidän pahat tekomme sinä asetat eteesi, salaiset syntimme kasvojesi valkeuteen.» Mitä kaikkea kumpuaakaan tällöin esiin menneisyyden virrasta. Kauan sitten unohtuneita laminilyöntejä — mitä taitureita olemmekaan unohtamaan, kun on kysymys omista heikkouksistamme ja vioistamme, mutta millainen vyyhti synkkiä muistoja, kun näemme kokonaisuuden, ei poroporvarillisten mittapuiden lieventävässä valaistuksessa, vaan ikuisuuden valokeilassa. Vielä lamauttavammin ja surkeammin painaa laiminlyöntiemme tavaton määrä. Miksi en kiusausten hetkellä toiminut kiireisemmin ja päättävämmin. Näennäisesti aivan merkityksettömät asiat palautuvat mieleen.

Niinpä muistan erään vaaleatukkaisen nuorukaisen, joka rippikouluaikanaan oli kiintynyt minuun ja joutui sittemmin laivastoon. Hän oli iloinnut siitä, että lomansa jälkeen saisi matkustaa jonkin matkaa seurassani ja oli luvannut varata minulle paikan vierelänsä vaunussa. Tulin asemalle vasta aivan viime hetkessä ja asetuin viimeiseen, toisen luokan vaunuun. Kun sitten matkan aikana aion siirtyä junan etupäähän löytääkseni pojan, kävi selville, ettei tästä vaunusta päässytäkään siirtymään muihin. Niin en tavannut poikaa lainkaan eikä minulla ole mitään tietoa, missä hän itse nyt on ja missä se vedenalainen vene, johon hän kuului. Kenties olen tällä tavalla riistänyt häneltä hänen viimeisen maanpäällisen ilonsa. Eihän tämä sinänsä ole kovin suuri asia, mutta kuka pystyy arvioimaan, miten syntejämme arvostellaan iäisyystaustaa vasten.

Menneisyyteni tuntuu kohtalokkaan kertakaikkiselta; pienintäkään piirtoa en pysty enää muuttamaan. Se on lopullinen ja koskematon.

Mutta juuri tämä tunne, etten itse pysty enää muuttamaan enkä tekemään mitään, avaa minulle tien Jumalan armoistuimen eteen. — — —

UUDEN TYÖKAUDEN ALKAJAIS- JUHLAA

vietetään tk. 25 päivänä. Juhlaan antaa tällä kertaa harvinaisen osuutensa Evankelisen Ylioppilasliiton kuoro, joka saapuu Helsingistä ohjelmaamme rikastuttamaan monipuolisella laulullaan sekä pianomusiikilla, jota esittää teol.yliopp. Matti Taipale. Tervetuloa suurin joukoin!